

РЕШЕНИЕ

№ 1543

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря И.на Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100507508 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника С. А. Н. срещу решение от 10.04.2023 г. по гр.д. №20917/2022 г. на Софийския районен съд, 61 състав, в частта, в която жалбоподателят е осъден да заплати на „Т. София” ЕАД на основание чл.79 ал.1 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД следните суми: сумата от 145,29 лв. – главница за незаплатена топлинна енергия за периода 01.03.2019 г. - 30.04.2020 г. в имот, находящ се в гр. София, ул. „*****”, ведно със законната лихва от 19.04.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 5,37 лв. – главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода 01.04.2019 г. – 30.04.2020 г., ведно със законната лихва от 19.04.2022 г. до окончателното изплащане, сумата от 25,07 лв. – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2019 г. – 06.04.2022 г., както и разноски по делото.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение материалния закон и на процесуалните правила. Сочи, че по делото не е установено, че е потребител на топлинна енергия и вещен ползвател на имота. Поддържа, че не е установено и датата на публикуване на сумите в сайта на ищцовото дружество, както и че липсват основания за присъждане на сумите за дялово разпределение. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Т. София” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва

жалбата и моли първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Третото лице-помагач „Б.” ООД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК не взема становище по въззивната жалба.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявените искове за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия са отхвърлени за разликата над посочените по-горе размери, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Решението не е обжалвано от ответника П. З. А. в частта, в която срещу нея са уважени предявените искове за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, и от ищеца, в частта, в която предявените искове срещу същия ответник за главницата за топлинна енергия, за главницата за дялово разпределение и за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия са отхвърлени частично, и в частта, в която е отхвърлен изцяло предявеният установителен иск за лихва за забава върху главницата за дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила и в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в

един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възражаване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите. От представените нот. акт за собственост на жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по ЗТСУ №13, т.XIV, н.д. №2413/04.06.1986 г., удостоверение за наследници, изх. №РОБ22-УГ51-2902/13.06.2022 г., издадено от СО, район „Оборище“, удостоверение за наследници, изх. №РОБ22-УГ51-5775/10.11.2022 г., издадено от СО, район „Оборище“ се установява, че ответникът е съсобственик на 1/6 ид.ч. процесния апартамент през процесния период.

При тези данни следва да се приеме, че между страните е възникнало преди и към процесния период облигационно отношение по продажба на топлинна енергия при условията на специалните нормативни актове, както правилно е приел и СРС.

За процесния период са действали Общите условия, влезли в сила през мес.08.2016 г., за които на съда е служебно известно, че са публикувани през мес.07.2016 г.

Съгласно чл.32 ал.1 ОУ/2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а съгласно ал.2, месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно ал.3 на същата разпоредба, след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Разпоредбата на чл.33 ал.1 предвижда, че клиентите заплащат топлинната енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, но съгласно ал.4 на същата разпоредба, лихва за забава се начислява само за задълженията по чл.32 ал.2 и 3, ако не се заплатени в срока по ал.2 или в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, т.е. не се дължи лихва за забава върху прогнозно начисляваните месечни суми по чл.32 ал.1. От всичко това

следва изводът, че потребителят изпада в забава след изтичане на 45-дневния срок от издаване на фактурата по чл.32 ал.2.

Съгласно чл.61 ал.1 Наредба №16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването, дяловото разпределение на ТЕ между потребителите в сграда в режим на ЕС се извършва възмездно. Съгласно чл.22 ал.2 ОУ, клиентите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. В настоящия случай услугата „дялово разпределение“ безспорно е извършена /по делото са събрани доказателства, че за топлоснабдения имот са съставени изравнителни сметки на база извършените от третото лице-помагач отчети на уредите/.

С оглед гореизложеното и поради съвпадение на крайните изводи на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло в обжалваната му част.

С оглед изхода на делото и направеното искане, на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК следва да се присъдят разноси във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №5693 от 10.04.2023 г., постановено по гр.д. №20917/2022 г. по описа на СРС, ГО, 61 състав, **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА С. А. Н., ЕГН *****, адрес: гр. София, ул. „****“, да заплати на „Т. София“ ЕАД, ЕИК ***** седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „****“, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноси във въззивното производство.

Решението е постановено при участие на третото лице-помагач на страната на ищеца „Б.“ ООД.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____